

ΔΑΝΑΗΣ ΤΣΟΥΚΑΛΑ

Τα Παραμύθια
της Νεφέλης

ΝΕΦΕΛΗ είχε 'μέρες να φανεί στον ουρανό. Ο 'Ηλιος, που συνήθιζε να την κυνηγάει και να τη χρυσώνει με τις ακτίδες του, την έψαχνε παντού και δεν την έβρισκε.

– Κάθεται και γράφει πίσω από 'κείνο το βουνό, τού 'πε ένας μικρός Καιρός που παιχνίδιζε εκεί γύρω.

– Γράφει; έκαμε με απορία ο 'Ηλιος και κοίταξε πίσω από το βουνό.

Εκεί καθότανε η Νεφέλη. Είχε σκίσει ένα κομμάτι από τα πέπλα της, και πάνω 'κεί έγραφε, μ' ένα καλάμι που το βουτούσε στη θάλασσα.

– Τί κάνεις αυτού; τη ρώτησε ο 'Ηλιος.

Η Νεφέλη ούτε γύρισε να τον κοιτάξει.

– Γράφω, είπε, τα όσα βλέπω ταξιδεύοντας στον κόσμο και στο διάστημα.

Ο 'Ηλιος έσκυψε από πάνω της κι έριξε τη ματιά του στα γραφτά της.

– Μα εσύ γράφεις παραμύθια! είπε.

– Δεν είναι παραμύθια, αποκρίθηκε η Νεφέλη. Τα είδα με τα μάτια μου κοιτάζοντας από ψηλά, και τ' άκουσα με τ' αυτιά μου κρυφακούγοντας πίσω από τις γρίλιες.

– Ασ' τ' αυτά! είπε ο Ήλιος. Σήκω να κάμεις τη δουλειά σου. Έλα να με σκεπάσεις. Εσύ φταις που σήμερα δεν έχω όρεξη να λάμπω. Δεν κάνει να με δουν έτσι οι άνθρωποι. Θα χάσουν την καλή ιδέα πού 'χουν για μένα.

Η Νεφέλη κούνησε τους ώμους της με αδιαφορία κι εξακολούθησε να γράφει. Τότε ο Ήλιος φουρκίστηκε.

– Βαλ' της γνώση! πρόταξε τον μικρό Καιρό.

Άλλο που δεν ήθελε ο Καιρούλης. Φούσκωσε τα μάγουλά του και τρέλανε τη Νεφέλη στο φύσημα. Την ξεμάλλιασε, τη σήκωσε από τη θέση της, της πήρε τα γραφτά από τα χέρια, τα κουρέλιασε, και τα κομμάτια τους τα πήγε με το φύσημά του στον κόσμο...

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΤΑΝ Ο ΚΑΛΟΣ ΘΕΟΣ έπλασε τον κόσμο, κι ακόμα στη Γη δεν ήταν παρά βουνά, βράχια, νερά και χώματα, κατέβηκε μία 'μέρα από τον Παράδεισο, με την αγκαλιά γεμάτη φυντάνια, για να τα φυτέψει στη Γη και να την ομορφύνει.

Έτσι, σαν περιβολάρης, όλη 'μέρα φύτευε, φύτευε, είχε κατακουραστεί να φυτεύει, κι εκεί που λογάριαζε να ξεκουραστεί, τί να δει; Είχε μείνει αφύτευτο ένα κομματάκι γης, κι αυτό το κομματάκι, φανταστείτε, ήταν η Ελλάδα!

Δεν του είχαν όμως απομείνει παρά μονάχα δύο-τρία δεντράκια. Όλα τ' άλλα τα είχε φυτέψει. Πώς να στολίσει, μ' αυτά τα λιγοστά φυτά, όλους αυτούς τους λόφους και τα χώματα, τα βουνά και τα πολλά νησιάκι; Καταστενοχωρήθηκε ο καλός Θεός, που τα λογάριασε έτσι άσχημα, κι έπεσε σε βαριά συλλογή. Σκέφτηκε, σκέφτηκε για κάμποσην ώρα, και δεν

ήξερε πώς να διορθώσει το κακό. Έπειτα πήρε ένα ψαλίδι, έκοψε μερικά τσουλούφια από τα γένια του, και τα φύτεψε εδώ κι εκεί. Μα πάλι δεν έμεινε ευχαριστημένος, και, σαν Θεός που ήταν, συναισθάνθηκε την άθελη αυτή αδικία κι ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια του στη Γη.

Εκεί που ακόμα στεκότανε, παραδομένος στη λύπη του, τον πλησίασε ένα αγγελάκι. Είχε φτάσει τρεχάτο από τον παράδεισο κι ήταν λαχανιασμένο.

– Θεέ μου, είπε το αγγελάκι, ο Αδάμ στέγνωσε.

Ο Θεός όμως κοίταγε συλλογισμένος μπροστά του και δεν πρόσεχε το αγγελάκι.

– Έλα πάνω, καλέ Θεέ, έλεγε και ξανάλεγε το αγγελάκι, και τον τραβούσε από τα πόδια του και την ποδιά του περιβολάρη που φορούσε. Έλα να δεις τον Αδάμ.

Ο Αδάμ, θα το ξέρετε, ήταν ο πρώτος άνθρωπος που έπλασε ο Θεός, έτσι, από χώμα, όπως οι κανατάδες φτιάχνουν τα κανάτια. Μόλις πριν από λίγο τον είχε πλάσει, και τον είχε ξαπλώσει, σαν μια μεγάλη κούκλα, στον ήλιο να στεγνώσει.

– Μου φαίνεται στεγνός, έλεγε το αγγελάκι και δεν άφηνε σε ησυχία τον Θεό. Έχει αλλάξει χρώμα και γίνηκε πολύ πιο ανοιχτός.

– Καλά, καλά, έκανε ο Θεός. Μην κάνεις έτσι, κι έρχομαι.

Σκούπισε τα χέρια του, που ήταν γεμάτα χώματα, με την ποδιά του, κι έτρεξε στον Παράδεισο, να δει αν ο Αδάμ είχε στεγνώσει στ' αλήθεια. Μα όταν έφτασε κι έσκυψε από πάνω του, δεν πίστευε τα μάτια του. Καταμεσή της κοιλιάς του Αδάμ, που το πρωί ήταν τόσο ωραία και λεία σαν αλάβαστρο,

τώρα βούλιαζε μια γουβίτσα,
σαν δαχτυλιά.

– Ποιός τό 'καμε αυτό;
ρώτησε ο Θεός.

– Δεν ξέρω, απάντησε το
αγγελάκι.

– Δεν σου 'πα να μην το
αγγίξεις; είπε θυμωμένος
ο καλός Θεός. Κοίτα τι τού
'καμες!

– Μα δεν τό 'θελα, είπε
το αγγελάκι. Δεν ήξερα πως
ήταν ακόμα τόσο μαλακός.
Πήγα να δω αν στέγνωσε,
και το δάχτυλό μου βούλιαξε
αμέσως.

– Γιατί είπες φέματα; Για
τιμωρία θα σου κόψω τα
φτερά.

Το αγγελάκι έβαλε τα
κλάματα.

– Μη μου το κάνεις αυτό, καλέ Θεέ... Συγχώρεσέ με, κι εγώ δεν θα το ξανακάμω.

Τί να κάμει ο καλός Θεός; Το λάθος πια δεν διορθωνόταν.

Κι είχες τόσες άλλες σκοτούρες στο κεφάλι του, ώσπου να τελειώσει αυτή τη Δημιουργία! Έτσι, άφησε τον Αδάμ ν' αποστεγνώσει όπως ήταν μ' αυτή τη γουβίτσα στην κοιλιά, που του έμεινε για πάντα και που την έχουν από τότε όλοι οι άνθρωποι.

Αυτό μου το είπε η γιαγιά μου, που το ήξερε καλά, κι όταν τη ρωτούσαμε: «Τί είναι αυτή η γουβίτσα, γιαγιά;» μας έλεγε: «Αυτό, παιδιά μου, είναι το σημάδι από το δάχτυλο του αγγέλου».

– Έλα τώρα μαζί μου, είπε ο Θεός.

Πήρε το κλαμένο αγγελάκι από το χέρι, και πήγανε να φάξουν μέσα στον Παράδεισο, μήπως έβρισκαν τίποτα για να στολίσουν την Ελλάδα.

Ψάξανε δεξιά, ψάξανε αριστερά, ψάξανε πάνω, ψάξανε κάτω, μα δεν είχε περισσέψει τίποτα, κι ο Θεός ήταν κατασυχυσμένος.

Τότε το αγγελάκι, που αγαπούσε πολύ τον Θεό και δεν μπορούσε να τον βλέπει λυπημένο, έτρεξε και φώναξε όλα τα πλάσματά του, για να τον βοηθήσουν, αν μπορούσαν, στο τόσο δύσκολο έργο του. Κι ήρθαν κοντά του πρόθυμα οι Άνεμοι, τ' Άστρα, ο Ήλιος και το Ουράνιο Τόξο. Η Σελήνη μονάχα έλειπε, γιατί κοιμόταν εκείνη την ώρα.

– Πάμε, είπε ο καλός Θεός, και ξεκίνησαν όλοι μαζί για τη Γη.

Μπροστά πήγαινε ο Θεός, τον ακολουθούσε ο Ήλιος, πίσω του πήγαιναν οι άλλοι, και τελευταίο το αγγελάκι.

Εκεί που πήγαιναν, ο Ήλιος σκόνταψε πάνω σ' ένα κουτάκι που κείτονταν καταμεσής του δρόμου. «Άου!» έκαμε ο Ήλιος. Οι άλλοι δεν τού 'δωσαν σημασία. Μόνο το αγγελάκι έτρεξε κοντά του, να δει τι έπαθε.

– Κοίτα τί ακαταστασία! είπε ο Ήλιος. Λίγο έλειψε να πέσω!

Κι ήταν έτοιμος να δώσει μια κλοτσιά στο κουτάκι. Όμως δεν πρόφτασε, γιατί το αγγελάκι έσκυψε αμέσως, σήκωσε το κουτάκι, και ξεμάκρυνε από τον Ήλιο, κρατώντας το σφιχτά με τα δυο χεράκια του.

Δεν άργησαν να φτάσουν κάτω στη Γη, κι είδαν τα μάτια τους ένα θέαμα που δεν το περίμεναν. Γιατί στο αναμεταξύ τα τσουλούφια από τα γένια του Θεού είχαν γίνει θυμάρια, που μοσκοβολούσαν και γέμιζαν το χώμα της Ελλάδας. Κι εκεί που είχε κυλήσει το δάκρυ του Θεού, είχε φυτρώσει ένα πεύκο, ένα δεντράκι που χύνει πάντα δάκρυα πικρά και μυρωμένα.

Μα πάλι ο καλός Θεός δεν ήταν ευχαριστημένος. Κοίταγε τη μισόγυμνη Ελλάδα κι έλεγε:

– Αχούς να την ξεχάσω! Δεν θέλω να μείνει παραπονεμένη.

Κι αμέσως βάλθηκαν οι Άνεμοι και σάρωσαν τα σύννεφα από τον ουρανό της, για νά 'ναι πάντα αίθριος και γαλανός. Ο Ήλιος έριξε απάνω της τις πιο λαμπρές αχτίδες του και την πλημμύρισε με φως. Τ' Άστρα μαζεύτηκαν μυριάδες, για να στολίσουν τις νύχτες της. Και το Ουράνιο Τόξο πρόσφερε τα χρώματά του στον Θεό. Κι ο Θεός τού 'κοψε με το ψαλίδι ένα σωρό χρώματα πήχες και πήχες, και το άφησε μισό από τότε, το καημένο.

Ύστερα ο Θεός έβαλε τα χρώματα σε κάτι τσανακάκια, τ'ά'λιωσε με νερό, βούτηξε το δάχτυλό του στο τσανακάκι που είχε το μαβί, και μ' αυτό χρωμάτισε τους βράχους της Ελλάδας. Και με το κίτρινο ζωγράφισε τους λόφους και τ' ακρογιάλια της, με το γαλάζιο τα βουνά της, με το κόκκινο έβαψε τη δύση, με το πορτοκαλί τα νησιά, με το θαλασσί τα κύματα τριγύρω, και με το πράσινο τις σμαραγδένιες λίμνες της.

Ευχαριστημένος, ο καλός Θεός κοίταζε το έργο του, όταν τον πλησίασε το αγγελάκι και τού'δωσε το κουτάκι που είχε μαζέψει στον δρόμο. Στο καπάκι του ήταν κολλημένη μια ετικέτα πού'γραφε: «Μυρωδικά». Άμα το είδε ο καλός Θεός, χαμογέλασε.

– Θα μού'πεσε την ώρα που κατέβαινα φορτωμένος με τα εργαλεία και τα φυντάνια, είπε στο αγγελάκι. Καλά που το βρήκες! Αυτό αξίζει να σου συγχωρέσω όλες τις αταξίες σου.

Κι αμέσως ο καλός Θεός άνοιξε του κουτάκι, το αναποδογύρισε, κι οι σπόροι που ήταν μέσα τινάχτηκαν από τη μιαν άκρη της Ελλάδας στην άλλη. Βέβαια, μερικοί πέσανε και πιο μακριά, στον άλλον κόσμο, μα οι περισσότεροι έπεσαν εδώ. Και γέμισε η Ελλάδα μυρωδιές, με τ' αγιόκλημα, τον δυόσμο και τον βασιλικό, τη σμυρτιά και τη δάφνη, το δεντρολίβανο, το γιασεμί και τη γαζία, και τόσα άλλα.

Έτσι, με τα φέματα, από κάτι περισσεύματα, γίνηκε η Ελλάδα μας, μα με πολύ καλή διάθεση και πολύν κόπο και για τούτο, όπως το ξέρετε και σεις και κάθε παιδί, γίνηκε ο πιο όμορφος τόπος του κόσμου.